

038 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

D'n dôôdbidder

Zô'n honderd jaer geleeje wazze de gebruike as t'r iemand gesturve was, hêël aandere as tegewoordig. D'n dôôdbidder kwam dan an de deur aanzegge wie d'r overleeje was. M'n vaoder, een handwaarksman, dee dut "waark" 'r bij, voor de gemêente, maor daer noemde ze 'm begraefenisbedienaer. Nou komt-ie 'n keer mit aerpel ete thuis, toe zeed m'n moeder tegen 'm: "D'r is 'n boodschop van meneer P. of-ie vanmiddag in vol ornaot wil komme, je steek mit wit lint en mit witte handschoene." Die steek was een zôgenaomde Napoleonsteek, die deur de bedienaer wier gedroge; de draogers droege 'n hôôge zije. Wit lint en witte handschoene wiere gedroge, as t'r een kaaind of vrijgezel gesturve was, zwart as 't een getrouwd iemand was.

Vaoder 's middags mit wit lint aan de steek en witte handschoene op pad, naedat moeder z'n pak nog goed afgeborsteld had. Want je mot 'r as bedienaer aaltijd netjies uitzien, maor as-ie naer de rijkeloi mot, mag 'r zeker gêên fuuchie aan zitte. Onderwijl vroege ze d'r aage af, wie d'r wel dôôd zou zijn.

Afijn, vaoder komt bij 't herehuis, de vensters, die bij een staarfgeval aaltijd aanstonge, stinge gewoon ope. Ok gêên wit laoke voor of gerdijne voor de aandere raomde. Hij doch al bij 'n aage, zouwe ze me nou voor de gek houwe, maor 'k zal toch maor aanbelle. D'n bel, 'n soort gong, gaalmdede deur de gang en de dienstbode dee lachende de deur ope. Z'n mond die al 'n bietjie ope stong van verwondering viel nog vedder ope. "O", zee ze "gao maor in 't kentoor, meneer komt zô". Hij hoorde in huis nog meer praote en lache, dus 't vraegteken wier nog grôôter. Toe kwam meneer z'n kentoor binne en 't eerste wat-ie zee was: "Je hoef me niet te condelere, maor je kan me fielestere, want ik bin 'n dochter rijker geworde, en daer bin 'k zô ontzettend blij mee, dat-jie dat aan mot gaon zegge. Hier heb-ie een lijst, waer op staot waer-ie 't mot gaon zegge.

"Ja", zee m'n vaoder, "dat is aalemael goed en best, maor dat mò 'k eerst an d'n burgemêester gaon vraege, want dat mag zô maor niet." "Dat hoef niet", zee meneer, "'t is aalemael al geregeld, allêên mot-jie op 't sikketrie aangifte gaon doen, dus m'n dochter in laete schrijve bij d'n burgerlijke stand." Nou hà je daer 'n ambtenaer die greep, toe die m'n vaoder an zag komme, naer 't overlijdesboek.

"Neeje, zee m'n vaoder, "je mot 't aandere boek hebbe, want ik kom aangifte van 'n geboorte doen." Die man keek net zô raor as m'n vaoder toe die bij 't huis van z'n 'klant' kwam. 't Gevolg was een aalgemêên gelach, want in 't ouwe gemêentehuis in de Kaarkbuurt zat 't hêële persenêel in êên grôôte kaomer. Toe gong m'n vaoder op stap om 'aan te zegge'. Nou wazze dat aalemael meer as rechtuit-families waer die 't mos gaon zegge en die hadde dikkels de weunkaomer an d'n dijk. Afijn, meneer of mevrouw zien vaoders aankomme en gaon al nieuwsgierig naer de gang as de dienstbode ope doet. As ze dan mit 'n ernstig gezicht aanhore, dat "Meneer en mevrouw P. maken bekend, dat heden geboren is ...", is de beroering compleet.

Want dat was wat, gêên OVERLIJE!, maor GEBORTE!!, dat was nog nooit voorgekomme en nae die keer ok nooit meer, hoewel 't wel echt gebeurd is en dat in ons aage Slierecht.

P.S. De opmerkzame lezer(es) zal gemerkt hebben, dat er een storende zetfout in ons laatste stukje 'Maondag-wasdag' stond. U zult begrepen hebben, dat de vrouwen niet "d'n hêële zondag doende wazze, om de was schôn te krijge".

